

JUSTITSMINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 22. marts 2013
Kontor: Sikkerheds- og Forebyggelseskontoret
Sagsbeh: Jean Elisabeth Hørdum
Sagsnr.: 2013-0037-0034
Dok.: 708985

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 2 (L 142), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 4. marts 2013. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Martin Henriksen (DF).

Morten Bødskov

/

Anette Arnsted

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 2 (L 142) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren redegøre for, hvorfor politiet med udgangspunkt i de beføjelser man har jf. logningsbestemmelserne, ikke har været i stand til at identificere og sigte mange flere af de personer, der deltog i det stormløb på Odense Universitetshospital, der lå i forlængelse af urolighederne ved en Eid-fest ved Center Øst i Vollsmose?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigspolitiet, der har oplyst følgende:

”Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet anmodet rigspolitiet om en udtalelse. Rigspolitiet har til brug for Justitsministeriets anmodning indhentet et bidrag fra Fyns Politi.

Fyns Politi har i den anledning henvist til politikredsens tidligere bidrag til besvarelse af spørgsmål nr. 93 fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik.

Det fremgår heraf, at Fyns Politi i den anledning oplyste, at indhentelse af teleoplysninger ikke blev anset for relevant i den konkrete sag. Det blev endvidere i den forbindelse bemærket, at teleoplysninger i reglen ikke i sig selv er bevis for strafbart forhold, samt at det desuden er nødvendigt at have konkrete navne og numre at søge oplysningerne på.

Selv i tilfælde, hvor politiet er i besiddelse af navne med tilhørende telefonnumre, er teleoplysningerne ikke tilstrækkelig præcise til at placere personer på en bestemt hospitalsgang, og oplysningerne kan endvidere alene anvendes til at bestemme telefonens omtrentlige placering, ikke personens.

Uanset at visse enkeltpersoner ville kunne stedsfæstes i området, ville strafforfølgning som anført ovenfor forudsætte beviser for den enkeltes strafbare handlinger i området. Hverken de anholdte og senere dømte eller andre – ud over de afhørte betjente og personale fra skadestuen – har ønsket at medvirke til sagens opklaring. På denne baggrund vurderedes indhentelse af teleoplysninger ikke at kunne føre til strafforfølgning af flere personer.”

